72ste Jaargang — Nr 3

Zaterdag 23 Januari 1926.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen. moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel	fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws	fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten	fr. 2.00

Kleine Aankondigingen :

van 1 tot 4 regels	fr. 1.50
Elke regel meer	fr. 0.25

Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor donderdag middag.

TONGEREN, 23 JANUARI 1926.

Immer hooger! Immer beter!

Of de superweladen aan de winkeliers door de roode volksvolgelaarers!!

Naar « De Volksgazet » schrijft bereiden de socialistische kamerleden eene motie « welaan » voor de meisschenheid.

De Socialistische Kamerleden gaan immers trachten een wet gestemd te krijgen waarbij de winkelsluiting regelt !

Het blad van dien aard leer Stockholm reisger neemt een palm tieken toon aan : « Hystisch zingt het refrein kaaghiet der winkeliers. Onze winkeliers zijn al ons bald [illegible] zij hebben zich niet gevoelen [illegible] Vermaaien, zal het Parlement [illegible] tusschenkomende wet zal hen [illegible] ook wat rust te hebben.

Wat bedoelt de gaarvan hier ? Als dat de « commissie » der gekozenen handeling [illegible] is, versta ik er niets van.

Hier zou de Staat dus tot een zekere categorie burgers zeggen : « Uij behoort het zoo niet, maar in verkiezing uw wil, zal ik U uit uw slaverij verlossen ! Uij wilt voor uw brood arbeiden, wanneer en zoolang als ge 't maar hooog acht. — Weinig ik, Staat, zal oorzeelen over uw behoeften en u opleggen, wanneer ge uw zaak openen en sluiten moet ! »

En wat die socialistische Kamerleden beoogen is dus een wet, die zegt dat de winkels in de week te zeven of te acht uur 's avonds gesloten moeten zijn en 's zondags den heelen of hunsteels een halven dag.

De « wet » verbiedt de winkeliers reeds hun bedienden langer dan acht uren, en in bepaalde zaken op zondag, te laten werken.

Nu willen de Socialisten hun ook nog verbieden, zelf te werken.

Kan er iets uwazer bedacht worden dan : al de verschillenden kam te willen scheren ? Een klein kind begrijpt, dat de beste tijd om te verkoopen voor alle artikelen verschillend is. Op Zondag zal men zien bijvoorbeeld, niet zoo gauw een kachel gaan aanschaffen, en in de hondsdagen gaat men. te acht uur 's morgens, niet om een bontmantel uit. En dan zijn de uren en de kansen van verkoop voor eenzelfde artikel nog zeer wijd verschillend naar gelang de straat, de buurt waar de winkel staat.

Dat beloft ons vermakelijke uurtjes : een hongerig reiziger die niet over te groote middelen beschikt, zal onmogelijk 's avonds. bij zijn aankomst. een goeikoop broodje met hesp of kaas kunnen vinden.

Een uuur avondmaal in hotel zal hem opgedrongen worden. Als echter de wet toelaat, zelfs na een zeker uur de hongerigen te spijzen... anders mag hij met in ledigen buik in zijn bed kruipen !

En de werkman, die te laat in de stad aankomt. en na zijn avondmaal, te huis, een goed pijpje wil rooken, zal geen tabak meer vinden : de winkel is, op bevel gesloten. en 's morgens is het nog te vroeg !

Maar redeneren wij meer ernstig en vragen wij ons af wat er gebeurt met de winkeliers, die over dag geen klanten zien, om de eenvoudige reden dat zij hun zaak opgericht hebben dichtbij een schouwburg of een cinema, met de bedoeling juist om van den avondverkoop te leven.

Met al de overwegingen hiervan de socialisten natuurlijk geen rekening. Zij houden, wanneer ze aan verplichte Zondagsluiting denken, evenmin rekening met de clientèle van den buiten, of zelfs maar met deze van het alleen op Zondag uitgaand publiek.

Er zijn er die 's Zondags hun uitstallingen openhouden en zelfs avonds verlichten en zij zijn daarom te prijzen, want ze helpen op die manier dat de stad op Zondag een eent kerkhof wordt, wat voor den vreemdeling algauw niet de minste aantrekkelijkheid zou hebben. Natuurlijk hopen ze daarbij, dat de voorbijgangers, die van hun de verlichte etalage een artikel naar zijn smaak ziet liggen, den volgenden dag zal terugkeeren om het te koopen. Maar van tien voorbijgangers, die werkelijk bekoord zouden zijn — hoeveelen zullen er deze bekoring nog invogen nadat ze er 's nacht over geslapen hebben ?

En de inwoonenen van buiten de stad — zullen die nog eens opnieuw de reis doen ?

En, laat alle winkels potatoid zijn op Zondag, — waarom zullen de buitenlieden dan nog naar de stad komen ?

Maar wat kan dat de socialisten schelen?

De leden der Cooperatief zullen verwittigd worden dat zij zich van dit tot dat uur kunnen aanbieden om hun inkoopen te doen. De winkelier beschikt echter over zulke macht niet.

En noodzakelijk zouden het alweer de kleine winkeliers zijn — wier zaak hun leven en hun genoegen is en die zich duizendmaal beter amuseeren in hun drukken winkel 's avonds dan in den cinema of in de comedie — die door de groote magazijnen en machtige handelaars verpletterd zouden worden.

Misschien spreken de socialisten wel van een onderscheid tusschen de verschillende winkels, willen ze in de wet stipuleeren, welke zaken op Zondag, of na een bepaald uur 's avonds, gesloten moeten zijn, of welke artikelen dan niet of wel verkocht mogen worden.

Maar dan is de wet nog niet geborouwd, of we zitten al tot over de ooren in de Chinezerij : Hoeveel winkels zijn er inderdaad niet, die dan zooveel verboden als geoorloofde artikelen zouden verkoopen ?

Maar die Chinezerij zal Kamiel toelaten nog aan enkelen zijner neefjes of vrienden een postje van hoofdcontroleur of algemeen hoofdverdeiger der kleine burgers te bezorgen.

Wij vragen wat een referendum zou geven onder al de belanghebbenden ?

Winkeliers, mijne vrienden. wat denkt gij van dit project, dat u van de slaverij zal verlossen ?

En zoo beklimmen wij immer hooger en hooger den berg welke ons naar het roode paradijs moet brengen.

Welke ontgoocheling staat ons niet te wachten op het toppunt ?

De nieuwe Zegeltaksen

Uit de zee van nieuwe belastingen halen wij de volgende die, sinds 13 Januari in voege zijn en leideren aanslangen.

1. Vroeger ging een kwijtschriftzegel van 10 centiemen over de eerste 500 fr. enz, van 500 tot 500 fr.

Nu geldt een zegel van 10 centiemen enkel tot 100 fr. ; van 20 centiemen tot 500 fr. enz, 20 centiemen per 500 fr. of breuk van 500 fr.

2. Zijn van overdrachtaks van 1 t.h. vrij:

a) de verkoop van brood, aardappelen, tieren. melk, margarine, reuzel. rundvet. bevroren vlesch en siroop ;

b) de levering van water, gaz en electriciteit.

3. Het zegelrecht van 1 p. d, verschuldigd op werkaannemingskontrakten op 1 t. h. zonder onderscheid of het werk naar een vasten prijs gedaan wordt of niet.

Daaruit volgt dat de taks van 1 t.h. verschuldigd is :

a) op de levering en op de werkuren. gedaan bij herstelling of vervaardiging van bedrijfsroerende goederen, zooals : wagens. auto-camions, machienen, bureel- café- en hotelmeubels, schepen en dies meer.

a) het ketsen, het slepen van booten. de kaanwerken, het maakloon. werk zooals : verwen. bleeken en toereeden van garens en geweefsels ; vernikkelen, bedrukken van papier, door den klant geleverd.

c) het bouwen, inrichten of herstellen van een ontroerend goed.

De taks van 1 per duizend blijft voor :

1. De facturen afgeleverd door den onderaannemer aan den voornamen aannemer van het werk.

2.de facturen over een werk door een bijzondere besteld voor eigen gebruik van zijn gezin.

Doch : als de overeenkomst tot voorwerp heeft het bouwen, inrichten of herstellen van een onroerend goed of de levering van een voorwerp in een onroerend goed in te lijven, is de taks 1 t.h.

Het recht van 1 t.h. is ook verschuldigd op alle aankondigingen in bladen,tijdschriften, jaarboeken. wegwijzers enz.

De aflevering eener factuur is verplichtend in dit opzicht, doch bij komptante betaling mag het kwijtschrift gelden als factuur.

De verhooging van het formaatzegelrecht belangt ook loteren aan. Het recht van 0.15 fr. is gebracht op 1,50 fr. ; van 1.50 fr. op 3.00 fr. ; van 2.00 op 6,50 fr. ; van 2.50 fr. op 8.50 fr. ; van 3,75 fr. op 12.50 fr.

Een taks van 10 centiemen per kilo levend gewicht wordt geheven op de slachtdieren : rundvee, zwijnen, schapen en geiten. Deze enige taks omvat al de overdrachten te zamen waarvan zij het voorwerp geweest zijn of hebben kunnen zijn van af hun geboorte tot wanneer zij in handen komen van den persoon die ze slacht of doet slachten.

Dus, het verkoop van deze dieren voor verderen kweek, brengt geen verplichting van taks mee.

De belasting op de voorwerpen verzekerd tegen brand hagel enz. bedraagt voortaan 9 centiemen per duizend in plaats van 6 centiemen.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Geraamten van Fransche soldaten — In het bosch van Ailly, naby de baan van Apremont heeft men geraamten gevonden van een 40 tal Fransche soldaten, die sneuvelden in den loop der vreeselijke gevechten welke ter plaats geleverd werden.

Er werd daar namelijk een heele sectie voetvolk ingevroed. De ontdekking der geraamten werd gedaan tijdens de werken ter herinzameling welke op het gewezen slagveld gedaan werden. Men zal pogen de eenzelvigheid vast te stellen.

— **Acht man verstikt.** — De Grand-Quevilly, op den linker oever der Seine, heeft een tragisch ongeval plaats gehad. Het werkhuis van den koolput Chauvet, dat een 50 tal arbeiders bezigt, had nog een ploeg van acht man aangeworven, zeven Polen en een Araab, om dringend werk te doen.

Deze acht personen vonden geen onderkomen meer in de barakken van het werkvolk en men bezorgde hun slaapgelegenheid in een afzonderlijk gebouw.

Omdat het bijtend koud was, deden zij de kachel branden alvorens te bed te gaan, maar 's morgends ontbraken alle acht op het werk. Men ging zien en drie hunner werden bewusteloos aangetroffen.

De Araab en vier Polen waren spoedig buiten gevaar : de Pool Stephane Joenkiewizcz, geboren den 8 Mei 1891 te Karzzart bezweek zonder de beginning herkregen te hebben, terwijl zijn twee landgenooten : de 48 jarige Markowieck en de 35 jarige Kuzow in onrustwekkenden toestand naar het gasthuis van Rowaan overgebracht werden.

Een 15 jarige moordenaar. — HIJ DOODT ZIJN BAAS EN DEZES MOEDER. — Eenige maanden geleden werd de genaamde Georges-Louis Noel, geboren den 6 November 1910 te Parijs, in de hallen door de politie in verdacht gezelschap aangetroffen. Zijn vader plaatste hem dan in een patronaat van Epinal, welke zich met de opleiding van kinderen bezig houdt. De jongen kwam in dienst bij verscheidene landbouwers, doch werd telkens spoedig doorgezonden omdat hij lu was en lange vingeren had. Pas eenige weken geleden begaag hij nog een kaasdiefstal in de statie van Neufchateau. Op last der boetstraffelijke rechtbank werd hij opnieuw in het patronaat geplaatst.

Voor drie weken werd het ondeugend keretje toevertrouwd aan een landbouwer van Clerjus, M. François Albert. 41 jaar, die alleen woonde met zijn 78 jarige moeder. Noel, zich Zonding avond alleen met de oudelinge bevindend, stak haar onverwacht een dock in den mond en verwurgde die ongelukkige. Dan nam hij een aardappelstamper en wachtte de thuiskomst af van zijn baas. Toen deze binnen kwam, kreeg hij een geweldigen slag op het hoofd en plotte neder. De moordenaar doorzocht meel het huis, stoel een kistje met 1 tels en geld en nam de vlucht na de huisdeur gesloten te hebben. Te Epinal nam hij den trein naar Parijs. De misdaad werd Maandag ontdekt : de oude moeder was bezweken, doch M. François Albert adendel nog zijn toestand scheen echter hopeloos.

Dinsdag avond had men den jongdigen bandiet te Parijs nog niet terug gevonden.

AMERIKA.

Een vrouw gemarteld. — Het schijnt dat het in Frankrijk alleen niet is dat men lieden eene goede taffeling toedient, omdat zij aangewezen zijn eene kwade hand te hebben gelegd of iets in den aard dat met geestiskloppertij of bijgeloof in verband staat.

Ook in de Vereenigde Staten worden dergelijke lieden gevonden die praetijken en godsdienstoeveningen aankleven, die de marteling ja, den dood van den evenmensch bewerken.

Te New-York hebben twee blanken, zekere Musca en zijne vrouw, een menschelijk offer aan het « voodoisme » gebracht, een nieuwe sectie, die tot nogtoe dacht men enkel bij het negerras wortel had geschoten.

Mad. Rosa Parello had zich in genoemde stad bij vrienden begeven, toen zij in een gang van het huis werd vastgenomen en gesleurd tot in eene afgelegen kamer der woon, met zwarte gordijnen behangen.

Bij een soort altaar voor hetwelke een lichtje brandde, werd de dame vastgebonden. dichtbij een hoop beenderen. Daar begonnen hare beulen hunne aanroepingen. terwijl zij hunne messen voor den dag haalden.

Het slachtoffer huilde vruchteloos op tusschenkomst. Terwijl ze voort zongen en dansten, martelden zij de vrouw met hunne scherpe messen op de wreedste manier. Zij brachten haar diepe sneden op horst en wangen toe en trokken haar bij klissen de haren uit het hoofd.

Eindelijk kwamen de geburen ter hulp gesneld. Ook de politie kwam ter plaatse. en vond het slachtoffer voor het altaar uitgebloed liggen.

Gelukkig kon men zich meester maken van de daders, die onmiddellijk gekerkord werden. De toestand van Mad. Parello laat weinig hoop.

RUSLAND.

De Russische kroonjuweelen. — De Sowjet-regeering is naar de « Daily Telegraph » meldt. tot een besluit gekomen aangaande den verkoop van de Russische kroonjuweelen in de komende maanden. Zooals men kan veronderstellen, heeft dit gerucht in czarist sche kringen te Parijs groote belangstelling gewekt. De Sowjets hebben, naar het schijnt, een raming gemaakt. volgens welke de verkoop 3 milliard roebel zou opbrengen, welke som voldoende zou zijn om de bognoting meer dan twee jaar in evenwicht te kunnen houden.

Een hooge Russische persoonlijkheid in Parijs heeft verklaard, dat binnenkort de leden der czaristische familie in Tchecho-Slowakie zullen bijeenkomen. protesteren tegen den verkoop zullen aan de ministers van Justitie van alle landen gezonden worden.

Men hoopt blijkbaar, dat op die wijze de verkoop van de juweelen kan worden verhinderd en dat het voor de erfgenamen der Russische kroon mogelijk zal worden, restitutie te vragen. Juweeliers in verschillige groote steden van Europa en in New-York zouden. naar gezegd wordt, door Sowjet-agenten gepolst zijn, maar tot dusver hebben deze niet zeer aanmoedigende berichten ontvangen. De Sowjetregeering zou niet alleen rekening hebben te houden met een wettelijke actie, maar ook met indeslagneming namel jk, wanneer de juweelen verkocht worden naar landen, met welke Rusland geen accoord heeft getroffen voor het regelen van de czaristische schulden.

ITALIE.

Een rumoerige begrafenis. — Te Cotrarasserno was een zekere Dacunto gestorven, in leven voorzitter van een neigelaarsclub.

Een Dacunto begraven zou worden kwam het tusschen de leden der twee mededingende hengelaarsclubs van het plaatsje tot een twist over de vraag, wie het eerst achter de lijkkist moeht loopen.

Het liep op een vechtpartij in regel uit waarbij revolvers en messen te voorschijn gehaald werden. Verscheidene dodelijkers aan den rouwstoet gingen elkaar met brandende fakkels te lijf, terwijl de dragers het hazenpad kozen. Vijftig carabiniers moesten ten slotte ter voorkoming van nieuwe wanordelijkheden de lijkkist naar de begraafplaats vergezellen.

POLEN.

Gruwelijk misdrijf. — In Noskowo bij Gniezno is een baanwachter, die van den nachtdienst terug kwam, door roovers overvallen. De gemaskerde bandieten drongen zijn woning binnen en eischten het geld van zijn echtgenoote. Toen de vrouw bezwoor niet meer dan 45 sloty te bezitten, vermoordden de roovers haar en haar drie kinderen op wreede wijze. De bende is spoorloos verdwenen.

ENGELAND.

Honderd menschen tuimelen de trappen af. — Er heeft zich te Londen in de statie van Hottenham een zonderling ongeval voorgedaan,

Er bestaat daar een zeer groote wentelende trap, die de reizigers van den eenen kant op de kanien neerzet en ze van den anderen kant terug in open lucht brengt.

Op het uur dat er algemeen veel drukte is, deed de trap Vrijdag zijn dienst. Opeens zag men boven op den trap een persoon achterover vallen, dan een tweede en een derde. en vervolgens tien, twintig allemaal doereen rollend met het hoofd vooruit naar den voet van den trap. Een lid van het statiepersoneel, door het geroep en gehuil aangelokt. legde den wentelende trap stil, nog eer hij feitelijk begreep wat er gaande was. Toen kon men een 100 tal personen bemerken die hals over beenen naar beneden getuimeld waren en poogden op te staan. Er bleven er echter een 25 tal liggen met gebroken armen of beenen, of anderzins gekwetst en gekneusd.

Het onderzoek heeft uitgemaakt dat de schuld der gebeurtenis te wijten is aan eenige straatbengels die over den trap loopend eene vrouw omwierpen welke in den val een tweeden persoon meesleurde, en deze een derde enz. tot het een algemeene valpartij werd.

RUMENIE.

De troonafstand van prins Carol. — Het begint scheef te loopen in Rumenie met den troonafstand van den kroonprins Carol.

Van in den beginne was het te bemerken dat daar iets loesch onder stak. Prins Carol zou een staatsgreep in 't schild hebben gevoerd, met de medeplichtigheid van talrijke generaals en hoogere officiers van het leger.

Om die reden werd de troonafstand hem opgelegd. In Rumenie komt er gisting onder het volk, waarvan een groot deel aan de zijde staat van prins Carol. Er hebben reeds groote volksbetoegingen plaats gehad. Ook in het leger komt er beroering en wel zoo erg, dat de regeering kracht dadig heeft moeten ingrijpen.

Niet min dan 38 generaals werden afgesteld of op rustgeld gebracht. De censuur op de durkpers wordt streng toegepast.

Men voorziet dat de kwestie der troonopvolging nog tot erge moeilijkheden aanleiding zal geven. Prins Carol was in Rumenie zeer gaarne gezien en zijn terugkeer wordt er gewenscht.

— **De troonafstand.** — EEN HUWELIJK DAT NIET GEZEGEND WERD. — Eenige dagen hebben de bladen zich bezig gehouden met den troonafstand van den kroonprins van Rumenie, Carol — de stilte is weergekeerd en een wrak meer drijft op de groote wereldzee rond. Wat zoude men zich ook druk maken ; in de laatste jaren is de groote wereldzee al voller en voller van wrakken geworden, het is haast geen schande meer, een wrak, zelfs een vorstelijk wrak te zijn !

Koning Carol I, de eerste monarch van het jonge Rumenie, had een gemengd huwelijk aangegaan. Zelfs was hij katholiek, maar zijne rijk begaafde gemalin, bekend en beroemd als Carmen Sylva, was protestant. Carol was een prins van Hohenzollern-

---

MANGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 23 —

DE

Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH

van

GRANT ALLEN

— Wonderbaar ! wonderbaar ! riep Newitt gansch verneugd uit, terwijl hij over Guy's schouder heen, diens hand navolgde. 't Is volkomen hetzelfde.

Nu den dag en de som, bid ik u, zes duizend ponden.

Dat is uw natuurlijk schrift, dat, en geen ander ! Ah ! buitengewoon ! buitengewoon !

Terwijl hij sprak, schreef Guy de noodlottige woorden.

Hij scheen te droomen, of onder den indruk van eene onoverwinbare vrees te handelen.

Daar stond het :

Betaal aan mij zelven of aan drager zes duizend ponden. (6000).

« Cyriel Waring. »

Newitt sloeg eenen blik, die van innige vreugde getuigde, op den geteekenden wissel,

— Dat zal zeer wel gaan, zegde hij. terwijl hij zijne oogen op het blecke gelaat van Guy vallen liet.

Het eenige wat gij nu nog te doen hebt, is hem naar de bank te dragen en onmiddellijk het geld te ontvangen.

XX.

Guy stond gansch werktuigelijk op en volgde hem. Newitt hield den wissel in de hand. Guy trachtte zich met te verschoonen. Hij wist dat hij een valsch handteeken gezet had, en nochtans. zonder het te weten of zonder zich af te vragen waarom hij het deed, volgde hij zijnen gekieser raad in de voorplaats en daarna in de trapzaal. Hij scheen geheimzinnig en onweerstaanbaar voortgedrukt te worden.

Newitt wenkte een huurrijtuig, stapte erin en deed Guy teeken hem te volgen.

— Naar de London Western Country Bank, Lombardstreet. riep hij door het venstertje.

Het huurrijtuig vertrok en de bevende besluitelooze Guy Waring het zich, zonder een enkel woord te spreken, met het hoord op de rugleuning nedervallen.

Na een kort uur, gedurende hetwelk Guy al gansch gevoelloos uitgestrekt gelegen had, kwamen zij eindelijk aan het bankhuis en traden binnen.

De bureelen waren vol volk.

Newitt gaf nu den wissel aan zijn makker.

Neem hem en ontvang het geld, zegde hij op bevelenden toon. Hoort ge wat ik u zeg?

Neem hem en ontvang het geld !

Guy ging naar den lessenaar, evenals ware hij door een hoogere macht medegesleept, daar bood hij schuchter den wissel aan.

De kassier wierp een verwonderden blik op het beloop der som.

— 't Is eene tamelijke groote som, mijnheer Waring, zegde hij. hem vlak in de oogen ziende. In welke waarden wilt gij die ?

Guy beefde geweldig van het hoofd tot de voeten. Met schorre stem antwoordde hij :

In briefjes van honderd ponden der Engelsche bank, als 't u believt.

Ja, gij zegt het wel. 't Is eene groote som. Ik wil ze plaatsen.

De kassier verwijderde zich eenige minuten en kwam dan terug met een pakje bankbiljetten. Hij was vergezeld van een tweede, om alle dwalingen te vermijden.

Deze bezag starlings zijnen bezoeker.

— 't Is in regel, zegde hij, met halve stem. Hij is het.

En de kassier begon met waardige hand de biljetten in verschillige pakjes te tellen.

Als een dronkaard nam Guy ze op ; hij telde ze een voor een, en toen hij gedaan had, ging hij naar buiten om Newitt te vervoegen.

Newitt boog zich en nam het pakje uit de handen. Guy bleef op het voetpad staan en zag hem verdwaasd aan.

Juist, zegde Newitt, terwijl hij het pakje in zijnen binnzak verborg. Koetsier, naar de diamantmijnen van Rio-Negro,127 Knatchbullstreet,Cheapside.

De koersier gaf zijn paard van de zweep en het rijtuig verdween aan den hoek der straat. Gansch alleen, als een dronkop stond Guy op het voetpad.

Een of twee minuten bleef de verstomde dagbladschrijver daar staan. Langzamerhand keerde het bewustzijn in hem terug. In den beginne was hij alleen bij machte recht te blijven staan en het rijtuig in de straat te zien verdwijnen. Maar stilaan werd het meer helder in zijnen geest, zijne hersenen ontspanden en hij kon eenige stappen doen naar een der naastbijzijnde winkels ; hij keek oplettend door het toograam, zijn blik zag er nog gansch verdwaald uit. Hij deed veel moeite om zich het gebeurde in al zijne bijzondrheden te herinneren.

Eenskaps stond zijne dwaasheid hem klaar en duidelijk voor de oogen. Hij had Newitt zes duizend pond in biljetten der Engelsche bank ter hand gesteld, en Newitt kon die verliezen hij kon ze verkwisten, er mede speculeeren of er de vlucht mee nemen.

— Zes duizend pond ! Het geld van Cyriel. Niet dat hij Newitt een oogenblik verdacht ! Guy Waring was te eerlijk om iemand, wie het ook zij, te verdenken.

Maar toen hij in volle bewustzijn zijne daad overdacht, dan maakte een pijnlijk gevoel van misdaad en schaamte zich van hem meester.

Hij bracht zijne hand aan zijn voorhoofd.

Koud zweet overdekte zijn gelaat. Langzamerhand daagde de schrikbare waarheid voor zijne oogen op. Newitt had hem door onverklaarbare middelen in eene boose onderneming meegesleept. Hoe ? Dat wist hij niet juist te zeggen. Woord voor woord kwam de beschuldiging naar zijne lippen op.

Een valsch handteeken ! zegde hij luidop. Eene vervalsching !

Tot in het diepste zijner ziel ontsteld door dit vreeselijk ontwaken, begon Guy Waring koortsig en gejaagd door en door de stad te loopen. Hij ging snel, o ! zoo snel !

Hij wist niet waar hij ging, maar gevoelde toch dat hij meest in beweging zijn, wilde hij niet bezwijken onder den drang der gedachten, die zijnen geest omstelden.

Waarheen ging hij ? Hij had er niet de minste gedachte van. Een onzeglijk wee vervulde gansch zijnen persoon. Eene slechte daad had hij begaan, meer dan eene slechte daad. En nu moest hij den man vinden die het bewijs zijner schuld in handen had ; door overreding of geweld moest hij het hem ontnemen. De bankbiljetten behoorden aan Cyriel. En kost wat kost, hij moest ze hebben.

Dat was het eenige gedacht dat nen bezig hield. Den geest nog altijd nevig ontsteld, ging hij zoo haastig zijne leenen het hem toelieten, langs het strand en le kaai naar het huis van Newitt, om de bankbrieven terug te nemen. Zonder iens te denken dat hij hier een verkeerd spoor volgde, ging hij minstens een mijl ver.

Zijn hart klopte hoorbaar, zijn geest was hevig ontsteld. Eenskaps verstond hij dat Newitt niet naar zijne woning zou gegaan zijn. Waarschijnlijk had hij zich naar den zetel van de maatschappij der mijnen van Rio-Negro doen voeren. Hij sleeg op het voorhoofd. Dat was zeker. Hij zelf had Newitt aan den koetsier het adres hooren opgeven. « 127 Knatchbullstreet, Cheapside.»

Nu was hij niet koelbloedig genoeg om er aan te denken een rijtuig te nemen en Newitt achterna te ijlen.

Zijn verstandsvermogens waren verstomd, als het ware vernietigd, door de geschiedmacht van de oogen zijns bekoorders. Hij had maar een gedacht : gaan, dapper gaan.

Hij vervolgde dus zijnen weg in de richting van Cheapside, alle moeite der wereld doende om op het bureel aan te komen, vooraleer Newitt het met de zes duizend ponden verlaten had ; en toch dacht hij er niet eens aan dat hij er eerder zijn zou met een rijtuig te nemen. Newitt's gebiedende blik werkte nog op hem, hij benevelde zijn verstand en maakte hem kinderachtig.

Nu eens met groote stappen gaande en dan eens loopende, spoedde hij zich door de met volk vervulde straten. Nu en dan moest hij stil staan om adem te schepen.

Hier stootte hij tegen eenen voorbijganger, daar werd hij door de menigte tegengehouden. Eindelijk draaide hij den hoek van Cheapside om en trok de Knatchbullstreet binnen.Nummer 127 was eenige stappen verder.

Eene groote menigte diep ontstelde aandeelhouders duidde hem de plaats aan.

Twee politiemannen stonden er op post om de lastigsten en geweldigsten terug te houden. Guy nam op dat alles geen acht, hij drong door de menigte heen en zocht langs alle kanten Montague Newitt !

Te laat ! Te laat ! Newitt was er niet

Het ongelukkig slachtoffer keerde zich naar den dienstdoenden bediende :

— Is M. Montague Newitt hier geweest ? vroeg hij met eene stem die van ontstelenis beefde.

— M. Montague Newitt ? antwoordde de bediende ; hij is nauwelijks een tiental minuten vertrokken, hij is gekomen om het beroep op de fondsen zijns schoonbroeders M. Whitley, te regelen. Hij is in een rijtuig vertrokken. Kan ik iets voor u doen ?

— Hij heeft zes duizend ponden betaald, niet waar ? stamelde Guy.

De bediende wierp een weinig vertrouwenden blik op hem.

— Zijt gij aandeelhouder ? vroeg hij, met het onderzoekend oog van eenen politieambtenaar. Wat begeert gij te weten ?

— Ja, ik ben aandeelhouder, tot mijn ongeluk. Ik heb in den beginne ingeschreven voor drie honderd aandeelen. Mijn naam is Guy Waring. Hij staat op uwe boeken. Mr Newitt moet voorzeker drie duizend ponden betaald hebben voor M. Wittley en drie duizend voor mij. Zoo was het geschikt.

De bediende zag hem nog eens strak aan.

— Waring ? herhaalde hij, terwijl hij het grootboek nazag. Waring ! Waring ! Waring ! Ah hier ze ! hier ! Waring Guy, dagbladschrijver, 22 Stapple Inn Holborn, drie honderd aandeelen. Neen, M. Newitt heeft niets gestort voor u, mijnheer. Hij heeft niets anders betaalt aan den goedoproep van M. Witley.

Maar 't is alles, niets anders. Gij blijft onze schuldenaar.

— Hij heeft niets voor mij betaald ! riep Guy, terwijl hij zijn hoofd met beide handen vasthield.

De schandidaad en het verraad van dien man sprong hem nu in de oogen. Hij heeft niets betaald ! O ! 't is te veel ! 't is te veel !

Hij zweeg. Nu wist hij dat hij voor aan een stuk vervalscht had. Cyriels geld was weg. Montague Newitt had zes duizend ponden aangenamigd die hem slechts toevertrouwd waren om aan den oproep te beantwoorden.

(Wordt vervolgd.)